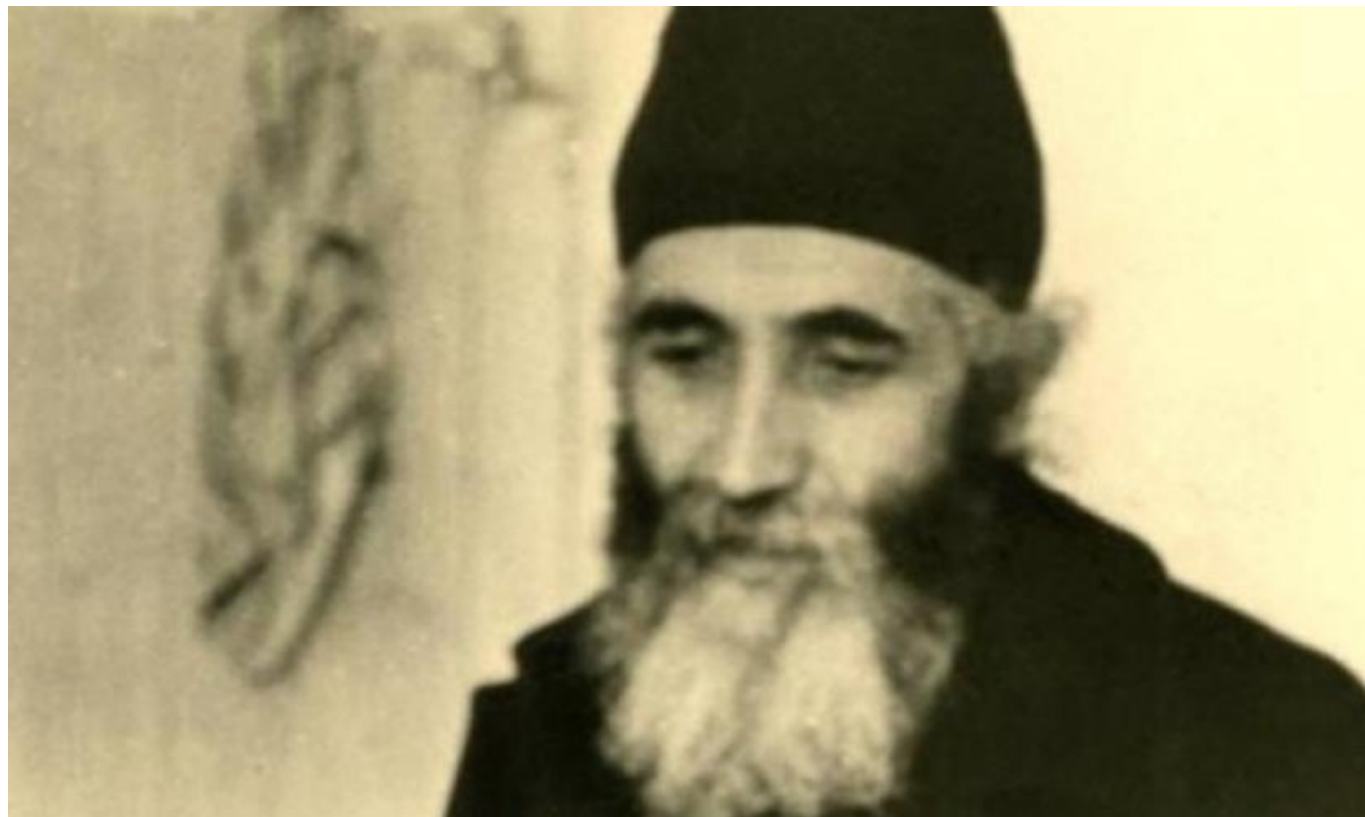
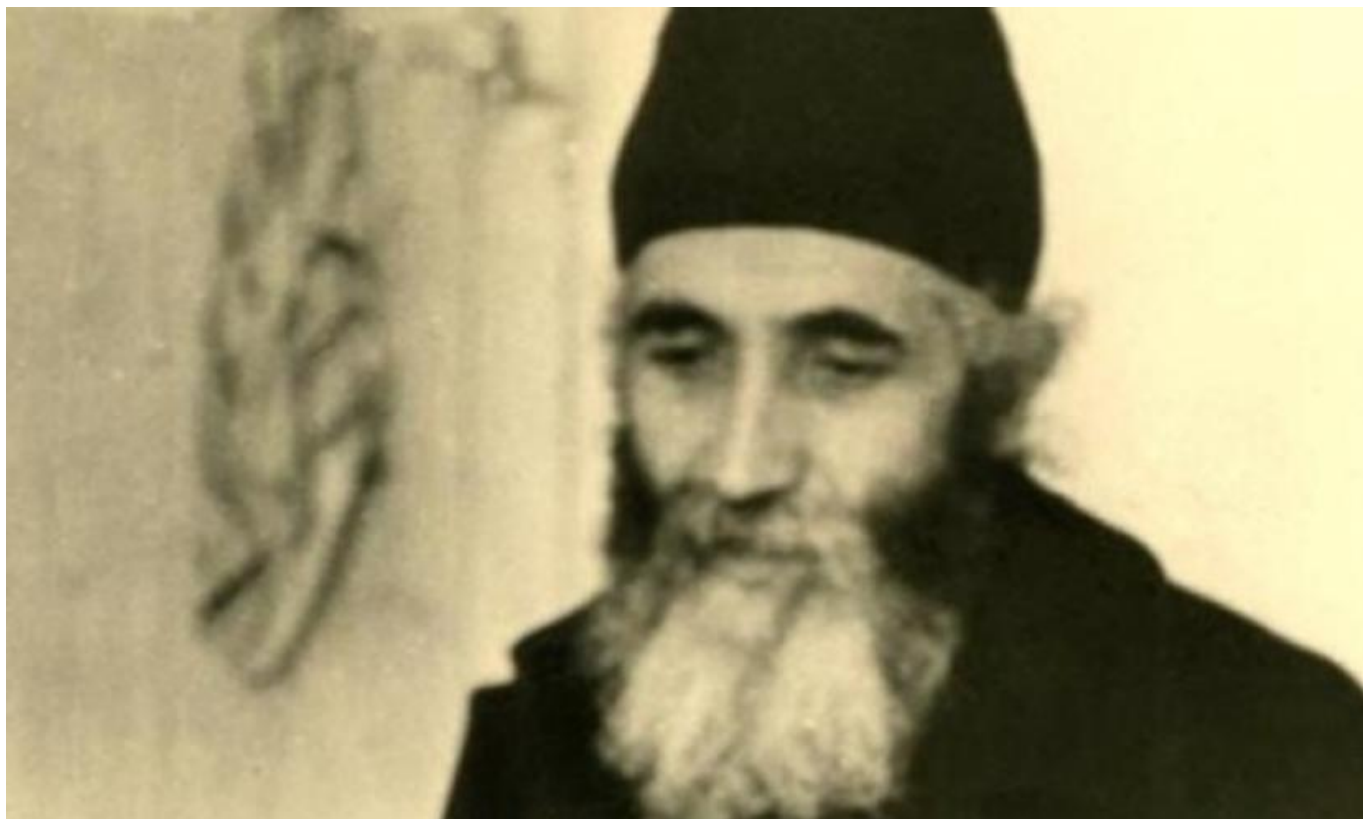

Του Θεού η ευλογία έρχεται όταν δίνουμε ευλογία!

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Μου είχε διηγηθή ο Γερο-Σάββας, ο Φιλοθείτης, ότι με την μεγάλη πείνα του 1917 οι Ιβηρίτες, βλέποντας τις αποθήκες της Μονής να αδειάζουν, είχαν ελαττώσει την φιλοξενία. Μάλιστα, ένας Προϊστάμενος τσιγκούνης επέμενε, και την έκοψαν τελείως.

Επόμενο ήταν και ο Χριστός να σταματήσει κάθε ευλογία Του. Τότε άρχισαν να πεινάνε οι Πατέρες και να παραπονιούνται στον Χριστό και στην Παναγία, που δεν φρόντιζαν την Μονή τους. Δυστυχώς, δεν είχαν καταλάβει το σφάλμα τους.

Μια μέρα, λοιπόν, παρουσιάσθηκε ο Χριστός στον Πορτάρη της Μονής, σαν φτωχός, και του ζήτησε λίγο ψωμί. Ο Πορτάρης λυπημένος του λέει:

– Δεν έχουμε, αδελφέ μου, γι' αυτό και κόψαμε την φιλοξενία. Περίμενε όμως λίγο να σου φέρω αυτό το κομματάκι που έχω στο κελλί μου για τον εαυτό μου. Έτρεξε, πήγε στο κελλί του και του έφερε το ψωμί που είχε για τον εαυτό του και του το έδωσε. Έβλεπε όμως το πρόσωπο του Φτωχού να λάμπη.

Αφού λοιπόν πήρε ο Φτωχός εκείνος το ψωμί, λέει στον Πορτάρη:

– Ξέρετε γιατί ήρθε αυτή η δυστυχία στην Μονή; Επειδή διώξατε από το Μοναστήρι δύο: τον «δότε» και τον «δοθήσεται».

Μετά από αυτά τα λόγια έγινε άφαντος, σκορπίζοντας μια λάμψη που θάμπωσε τον Πορτάρη. Τάχασε τότε ο Πορτάρης και φοβισμένος έτρεξε στους Προϊσταμένους της Μονής και διηγήθηκε το γεγονός. Οι Πατέρες στην αρχή βασάνιζαν το μυαλό τους να θυμηθούν ποιους ανθρώπους έδιωξαν. Μετά όμως κατάλαβαν ότι εκείνος ο φτωχός ήταν ο Χριστός και εννόησαν και τα Ευαγγελικά Του λόγια: δότε και δοθήσεται υμίν.

Μετανόησαν αμέσως για το σφάλμα τους, και, μόλις άρχισαν να δίνουν από το υστέρημα τους στους φτωχούς, κατέφθασαν και οι πλούσιες ευλογίες του Θεού.

Πηγή: iellada.gr